

László Zsolt

A táltos alkonya

Földhöz veri állát a vöröslő nap
 Az alaktalan árnyékok lassan
 belakják gyepeinket –
 Enyvet izzad
 kezedben a lókoponya
 Bütykös ujjaiddal
 a porban rajzold meg Európát
 és a lohadó áldozati tűz mellett
 tarkódon taglóval suttogod felénk
 hogy rokonok vagyunk mindannyian –

A néma völgyben

Eltitkolt terhességét
 bevallja most a völgy
 fölmutatva kín-csíráit
 és az örök igazságok zöldjétől
 ragyás arcát fordítja felénk...
 Megmozdulnak a földbetört szuronyok
 vércsatornáikból kiköppe a rozsdát
 és a tisztás korhadt fakeresztek
 közé vezet hogy megismerjük
 önmagunk letagadott másik felét
 Mint az újraélesztettek
 akik már jó előre megváltották sírhelyüket –

Modern juhász

A számtartó helyett egy
 főmenedzser csapott el
 De az Ő leánykája is
 meztelenül incselkedik
 majd kiterített subádon –

Pantha rhei

Levedli bilincseit
 mint egy szabad állat
 délibábot legel
 és újra átnyúl a
 szakadék fölött azért
 az egy szál virágért
 amit sosem érhet el...

Ahol a felhők születnek

Bekerít a XXI. század
 mint rezervátum őslakóját
 a drótsövény –
 Csákok földjén terel
 a butító hőség
 Tarka tehének keresik
 a gyér árnyékot az árokparton
 Pászták rajzolódnak
 az aszott gyeptáblákra
 És elindul felém lassan az alkonyat
 hogy elszöktessen oda
 ahol a felhők holnapig megszületnek...